

Arrest

nr. 93 662 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CONINCK, die loco advocaat J. VERBRAEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn van Azerische origine wonende te Kazareti, Georgië. Uw problemen zijn begonnen toen u werkte bij het goudverwerkingsbedrijf, SHSP Madneuli, in Kazareti. Dit bedrijf is eigendom van T.A., de oom van president Saakashvili. Door de chemische stoffen die vrijkwamen tijdens de verwerking, kreeg u een niereaandoening. Aangezien u niet officieel tewerkgesteld was bij deze onderneming werden de medische kosten niet gedekt. De onderneming dekt alleen de medische kosten voor haar officieel tewerkgestelde werknemers.

U legde een klacht neer bij het Ministerie van Volksgezondheid in Tbilisi. Deze klacht werd mogelijks doorverwezen naar de politie van uw dorp, alleszins werd er over deze klacht gesproken bij de politie van uw dorp. U werd bij de politie geslagen en er werd geen gevolg gegeven aan uw klacht omdat de politie geen onderzoek wou verrichten naar familieleden van de president. U werd door de politie uitgedaagd en er werden ook andere personen ingezet door de politie om u uit te dagen en u het leven zuur te maken. Men wist in het dorp dat u een nierziekte hebt en daarom werd u nog meer lastiggevallen. Ook het Ministerie van Volksgezondheid gaf geen positief gevolg aan uw klacht. De sociale diensten (commissie) kwamen langs bij u thuis om te zien of u recht had op een sociale uitkering. U kwam niet in aanmerking voor een sociale uitkering omdat u levensstandaard te hoog was hiervoor; u had namelijk een kleurentelevisie en andere huishoudelijke apparatuur. Uw vader legde een schriftelijke klacht neer bij het Ministerie van Volksgezondheid in Tbilisi. Sinds februari 2008 begaf uw vader zich regelmatig naar het Ministerie van Volksgezondheid om uw situatie aan te klagen.

U was ook actief bij de Nationale Assemblee voor Azerbaidjan ter verdediging van de Azerische cultuur in Georgië. U vergezelde de mullah bij de Georgische instanties om te vertalen naar het Georgisch. U protesteerde tegen de sluiting van de Azerische school. U kreeg hierdoor problemen met de politie. Sinds uw vertrek uit Georgië werd de Azerische school en ook de crèche gesloten.

Verder kreeg u problemen met de politie toen u andere Azeri hielp in discussies of gevechten of toen u trachtte te bemiddelen en u kende ook de dagdagelijkse discriminatie die Azeri in Georgië, aldus uw verklaringen, doorstaan.

U vertrok op 7 december 2010 vanuit Georgië en reisde naar Turkije met een internationaal paspoort dat u achterliet bij een smokkelaar. Vervolgens reisde u naar België in de laadruimte van een vrachtwagen. U weet niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen.

U kwam in België aan op 13 december 2010 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Na uw vertrek werden ook uw ouders lastiggevallen; er werd gefouilleerd in hun papieren en naar toepassing van een nieuwe wet werd uw vader een boete van 2000 lari opgelegd omdat zijn huwelijk niet officieel geregistreerd is. Dit jaar nog vroeg de politie aan uw vader waar u verblijft.

Voor het gehoor, op 24 mei 2012, ontving het Commissariaat-generaal, per fax, een medisch attest van 24.05.2012.

Op het gehoor legde u neer; uw identiteitskaart en een medisch attest van 10.02.2011.

Na het gehoor, op 29 juni 2012, ontving het Commissariaat-generaal uw originele geboorteakte."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart in Georgië vervolgd te worden omwille van uw origine, uw activiteiten bij de Nationale Assemblee voor Azerbaidjan en omwille van uw protest tegen de onderneming SHSP Madneuli, eigendom van T.A., de oom van president Saakashvili. U trachtte een medische vergoeding te verkrijgen van deze onderneming omdat u deze onderneming verantwoordelijk acht voor de nieraandoening die u opliep. U vermoedt dat u niet dezelfde problemen zou gekend hebben op het werk indien u een Georgiër was geweest (CGVS 25.06.2012, p. 3, 5, 13-14).

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat het niet steeds duidelijk is of en in welke mate uw Azerische origine en engagement in een Azerische organisatie heeft meegespeeld in de door u aangehaalde problemen ten gevolge van uw aanklacht tegen uw voormalige werkgever. (CGVS 25.6.2012, p.12-15). U stelde zelf dat u vermoedt dat indien u een Georgiër was geweest u, wat betreft de context van uw werk, niet dezelfde problemen zou gekend hebben (CGVS 25.06.2012, p. 13, 14).

Wat de problemen louter omwille van de etnische component en uw engagement betreft, kan in eerste instantie verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Hieruit blijkt dat de in Georgië levende Azeri geen aan etnische afkomst gerelateerde problemen kennen. Verder, in de Georgische grondwet wordt etnische tolerantie op verschillende plaatsen aangegeven. Bovendien zijn er in Georgië specifieke wetten van kracht ter bescherming van nationale minderheden (Algemeen Ambtsbericht Georgië, 15 december 2009, p. 57-58, 60).

Op basis van deze informatie moet dan ook reeds ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de systematische en soms vrij ernstige problemen die u aanhaalt, zowel met de bevolking als met de autoriteiten.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt ook ondermijnd door het ontbreken van enige concrete materiële aanwijzing van uw engagement of problemen.

Zo kan u geen convocaties neerleggen van de oproepingen van de politie, (CGVS 25.06.2012, p. 10, 11) en ook over uw lidmaatschap en activiteiten bij de Nationale Assemblee van Azerbaïjan legde u geen enkel tastbaar bewijs neer.

In ieder geval, voor zover u omwille van uw etnie en engagement in de Nationale Assemblee voor Azerbaïjan in Kazareti problemen heeft gekend, of vervolging vreest, kan op basis van hoger geciteerde informatie gesteld worden dat u elders in Georgië geen problemen dreigt te kennen.

Een binnenlands vestigingsalternatief geldt ten andere ook voor uw overige problemen.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u enkel problemen kende met de lokale politie van Kazereti. U verklaart op geen andere plaats en met geen andere autoriteiten problemen te hebben gekend (CGVS 30.07.2012, p. 7).

U verklaart wel dat het (nationaal) Ministerie Van Volksgezondheid u een financiële vergoeding weigerde, maar uit niets blijkt dat deze weigering het gevolg is van een persoonsgerichte vervolging.

Uit uw verklaringen blijkt integendeel dat ze gevolg hebben gegeven aan uw klacht, ze zijn ter plaatse gekomen en ze hebben een onderzoek verricht. (CGVS 30.07.2012,p.5,6)

Het feit dat u geen positief antwoord heeft gekregen en andere mensen die twee auto's hebben wel, is geen indicatie voor een persoonsgerichte vervolging. Het is hoogstens een aanwijzing dat het systeem niet correct en/of corrupt is, maar dit volstaat niet om te spreken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u zelf verklaarde niet officieel tewerkgesteld te zijn, en bijgevolg niet officieel verzekerd kon zijn (CGVS 25.06.2012 ,p.9,11).

Geconfronteerd met het feit dat u enkel problemen kende met de lokale politie, en u zich bijgevolg elders in Georgië kan vestigen, verklaart u dat u niet op andere plaatsen in Georgië kunt wonen omdat men uw nieuwe woonplaats zou kennen van zodra u naar een ziekenhuis zou gaan en omdat u omwille van uw gezondheidstoestand de aanwezigheid van een arts nodig hebt (CGVS 25.06.2012, p. 12).

Deze uitleg is niet afdoende; u maakt het niet aannemelijk dat een ziekenhuis over u informatie zou doorgeven aan anderen (al dan niet de autoriteiten), en vervolgens dat de lokale autoriteiten u elders in Georgië effectief zouden opzoeken en vervolgen.

Ook het feit dat u niet op andere plaatsen in Georgië kunt wonen omdat er een arts aanwezig moet zijn (CGVS 25.06.2012, p. 12) is geen afdoende argument. Er zijn immers ook artsen buiten Kazareti.

U stelde ook dat u niet kon wonen op andere plaatsen in Georgië omdat u door uw gezondheidstoestand moeilijkheden zou ondervinden met het vinden van een baan en de woningen in Tbilisi duurder zijn (CGVS 30.07.2012, p. 7). Ook dit zijn geen afdoende argumenten, in de eerste plaats omdat dit een algemeen probleem betreft dat geen bedreiging vormt op uw individuele vrijheid, leven of fysieke integriteit.

Ook in de context van deze problematiek moet opgemerkt worden dat er niet in geslaagd bent enig materieel bewijs of aanwijzing van uw problemen neer te leggen, in het bijzonder een bewijs van de klacht en regelmatige bezoeken die u (en uw vader) indiende(n) bij het Ministerie van Volksgezondheid tegen het bedrijf SHSP Madneuli (CGVS 25.06.2012, p. 5, 7). Ook van uw voormalige tewerkstelling legt u niets neer.

Er dient opgemerkt te worden dat u sinds uw aankomst in België, in december 2010, voldoende tijd had om de nodige documenten te bekomen. Het feit dat u in contact bent met uw ouders (CGVS 25.06.2012, p. 3) veronderstelt dat u de nodige documenten kan laten overkomen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van uw ingeroepen medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de documenten die u neerlegde op het gehoor; uw identiteitskaart en beide medische attesten bevatten enkel persoons –en medische gegevens die hier niet ter discussie staan. Bijgevolg wijzigen deze documenten bovenstaande appreciatie niet. Uw geboorteakte toont uw Azerische origine aan, maar toont in geen geval aan dat u ernstige problemen hebt gekend omwille van uw Azerische origine. Uw geboorteakte kan bijgevolg bovenvermelde conclusie wat betreft uw etnische herkomst niet herstellen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De *“Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister, bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenaren”* (sic) kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 augustus 2012 een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en stelt dat de bewijslast in principe bij de vluchteling rust, maar er kan volgens hem *“echter niet verondersteld worden dat deze alle documenten in zijn bezit heeft”*; hij verwijst naar de Proceduregids van UNHCR.

Waar de commissaris-generaal erop wijst dat verzoeker contact houdt met zijn ouders, wijst hij *“op de vertroebelde relatie van zijn vader met de politie en de autoriteiten”*.

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal zich geenszins geïnformeerd heeft *“over alle relevante elementen van het dossier, laat staan een volledig onderzoek verricht”* en dat de commissaris-generaal besluiten trekt *“die niet stroken met de afgelegde verklaringen of het feitenrelaas”*.

Verzoeker voert een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt dat de commissaris-generaal uit het oog verliest dat *“het globaal relaas van verzoeker tal van feiten tot in detail vermeldt”*. Hij citeert een artikel van www.humanrights.be van 12 januari 2012 over de oom van president Saakashvili.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal slechts zeer beperkt ingaat op het corruptie-gehalte in Georgië en enkel verwijst naar een algemeen rapport van december 2009, zonder aan te tonen dat de wet tot bescherming van nationale minderheden effectief is en nageleefd wordt.

Verzoeker wijst erop dat zijn relaas in zijn totaliteit moet worden beoordeeld. Hij laat gelden dat de commissaris-generaal *“verwacht dat verzoeker bewijzen voorlegt van corruptie, bewijzen die hij dient te verkrijgen bij de corrupte overheden zelf”*, wat volgens hem een onredelijke eis is.

Volgens verzoeker wordt het redelijkheidsbeginsel geschonden *“doordat feitelijkheden binnen een relaas volledig uit hun context worden gelicht temeer daar in casu onredelijke gevolgen worden gehecht aan deze feitelijkheden en geen gevolg wordt gegeven aan de vrees van verzoeker voor zijn leven ten gevolge van de corruptie van de Georgische administratie”*, temeer gezien nooit gepolst werd naar de corruptie van de Georgische administratie.

Verzoeker voert een derde middel aan, genomen uit de *“machtsafwending en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*. Hij stelt dat de commissaris-generaal alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen dient af te wegen; volgens verzoeker mogen de nadelige gevolgen van het besluit voor de belanghebbende niet onevenredig zijn met de te dienen doelen. Hij besluit dat de bestreden beslissing niet evenredig is met het nadeel dat hij door de beslissing lijdt.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“te hervormen/vernietigen”* en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat een aangevoerde schending van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469, X).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en dat er bijgevolg niet wordt aangetoond op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat de Azerische origine van verzoeker op zich niet volstaat voor de erkenning van vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus:

“Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat het niet steeds duidelijk is of en in welke mate uw Azerische origine en engagement in een Azerische organisatie heeft meegespeeld in de door u aangehaalde problemen ten gevolge van uw aanklacht tegen uw voormalige werkgever. (CGVS 25.6.2012, p.12-15). U stelde zelf dat u vermoedt dat indien u een Georgiër was geweest u, wat betreft de context van uw werk, niet dezelfde problemen zou gekend hebben (CGVS 25.06.2012, p. 13, 14).

Wat de problemen louter omwille van de etnische component en uw engagement betreft, kan in eerste instantie verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Hieruit blijkt dat de in Georgië levende Azeri geen aan etnische afkomst gerelateerde problemen kennen. Verder, in de Georgische grondwet wordt etnische tolerantie op verschillende plaatsen aangegeven. Bovendien zijn er in Georgië specifieke wetten van kracht ter bescherming van nationale minderheden (Algemeen Ambtsbericht Georgië, 15 december 2009, p. 57-58, 60).

Op basis van deze informatie moet dan ook reeds ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de systematische en soms vrij ernstige problemen die u aanhaalt, zowel met de bevolking als met de autoriteiten.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt ook ondermijnd door het ontbreken van enige concrete materiële aanwijzing van uw engagement of problemen. Zo kan u geen convocaties neerleggen van de oproepingen van de politie, (CGVS 25.06.2012, p. 10, 11) en ook over uw

lidmaatschap en activiteiten bij de Nationale Assemblee van Azerbaïjan legde u geen enkel tastbaar bewijs neer.

In ieder geval, voor zover u omwille van uw etnie en engagement in de Nationale Assemblee voor Azerbaïjan in Kazareti problemen heeft gekend, of vervolging vreest, kan op basis van hoger geciteerde informatie gesteld worden dat u elders in Georgië geen problemen dreigt te kennen."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal slechts beperkt ingaat op het corruptie-gehalte in Georgië en enkel verwijst naar een algemeen rapport van december 2009, zonder aan te tonen dat de wet tot bescherming van nationale minderheden effectief is en wordt nageleefd en afgedwongen.

Deze beweringen tonen echter geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft –en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijven dan ook overeind.

De commissaris-generaal stelde verder vast dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt, zowel voor de door hem voorgehouden problemen vanwege zijn etnie en zijn engagement in de Nationale Assemblee voor Azerbaïjan, als voor zijn overige problemen:

"Een binnenlands vestigingsalternatief geldt ten andere ook voor uw overige problemen.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u enkel problemen kende met de lokale politie van Kazereti. U verklaart op geen andere plaats en met geen andere autoriteiten problemen te hebben gekend (CGVS 30.07.2012, p. 7). U verklaart wel dat het (nationaal) Ministerie Van Volksgezondheid u een financiële vergoeding weigerde, maar uit niets blijkt dat deze weigering het gevolg is van een persoonsgerichte vervolging. Uit uw verklaringen blijkt integendeel dat ze gevolg hebben gegeven aan uw klacht, ze zijn ter plaatse gekomen en ze hebben een onderzoek verricht. (CGVS 30.07.2012,p.5,6) Het feit dat u geen positief antwoord heeft gekregen en andere mensen die twee auto's hebben wel, is geen indicatie voor een persoonsgerichte vervolging. Het is hoogstens een aanwijzing dat het systeem niet correct en/of corrupt is, maar dit volstaat niet om te spreken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u zelf verklaarde niet officieel tewergesteld te zijn, en bijgevolg niet officieel verzekerd kon zijn (CGVS 25.06.2012 ,p.9,11).

Geconfronteerd met het feit dat u enkel problemen kende met de lokale politie, en u zich bijgevolg elders in Georgië kan vestigen, verklaart u dat u niet op andere plaatsen in Georgië kunt wonen omdat men uw nieuwe woonplaats zou kennen van zodra u naar een ziekenhuis zou gaan en omdat u omwille van uw gezondheidstoestand de aanwezigheid van een arts nodig hebt (CGVS 25.06.2012, p. 12). Deze uitleg is niet afdoende; u maakt het niet aannemelijk dat een ziekenhuis over u informatie zou doorgeven aan anderen (al dan niet de autoriteiten), en vervolgens dat de lokale autoriteiten u elders in Georgië effectief zouden opzoeken en vervolgen. Ook het feit dat u niet op andere plaatsen in Georgië kunt wonen omdat er een arts aanwezig moet zijn (CGVS 25.06.2012, p. 12) is geen afdoende argument. Er zijn immers ook artsen buiten Kazereti. U stelde ook dat u niet kon wonen op andere plaatsen in Georgië omdat u door uw gezondheidstoestand moeilijkheden zou ondervinden met het vinden van een baan en de woningen in Tbilisi duurder zijn (CGVS 30.07.2012, p. 7). Ook dit zijn geen afdoende argumenten, in de eerste plaats omdat dit een algemeen probleem betreft dat geen bedreiging vormt op uw individuele vrijheid, leven of fysieke integriteit."

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot een mogelijk intern vluchtalternatief onbesproken laat.

De Raad wijst erop dat, om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

In casu werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk kan maken waarom hij, om aan zijn de problemen te ontkomen, zijn leven niet in een ander deel van Georgië zou kunnen verder zetten.

De commissaris-generaal merkt ten slotte op dat verzoeker, aangaande zijn problemen met de lokale politie van Kazereti omwille van zijn protest tegen de onderneming SHSP Madneuli, geen materiële bewijzen voorlegt: *"Ook in de context van deze problematiek moet opgemerkt worden dat er niet in geslaagd bent enig materieel bewijs of aanwijzing van uw problemen neer te leggen, in het bijzonder een bewijs van de klacht en regelmatige bezoeken die u (en uw vader) indiende(n) bij het Ministerie van*

Volksgezondheid tegen het bedrijf SHSP Madneuli (CGVS 25.06.2012, p. 5, 7). Ook van uw voormalige tewerkstelling legt u niets neer.

Er dient opgemerkt te worden dat u sinds uw aankomst in België, in december 2010, voldoende tijd had om de nodige documenten te bekomen. Het feit dat u in contact bent met uw ouders (CGVS 25.06.2012, p. 3) veronderstelt dat u de nodige documenten kan laten overkomen."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de bewijslast in principe bij de kandidaat-vluchteling rust, maar er kan volgens hem *"echter niet verondersteld worden dat deze alle documenten in zijn bezit heeft"*; hij verwijst naar de Proceduregids van UNHCR.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoeker nog contact heeft met zijn ouders, wijst verzoeker *"op de vertroebelde relatie van zijn vader met de politie en de autoriteiten"*. Hij stelt dat de commissaris-generaal *"verwacht dat verzoeker bewijzen voorlegt van corruptie, bewijzen die hij dient te verkrijgen bij de corrupte overheden zelf"*, wat volgens hem een onredelijke eis.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verder herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel inderdaad berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien de asielzoeker geen bewijzen bijbrengt, dient hij daar een redelijke verklaring voor te verschaffen; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te verkrijgen.

In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen van de convocaties, van zijn lidmaatschap en activiteiten bij de Nationale Assemblee van Azerbeïdjan, van de klacht en regelmatige bezoeken die hij en zijn vader indienden bij het Ministerie van Volksgezondheid en van zijn voormalige tewerkstelling.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren.

Zijn verklaring dat zijn vader een vertroebelde relatie heeft met de politie en de autoriteiten en zijn opmerking dat de commissaris-generaal verwacht dat hij bewijzen voorlegt die hij dient te verkrijgen van de corrupte overheden zelf, tonen in het geheel niet aan dat verzoeker ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen in handen te krijgen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit een artikel van www.humanrights.be van 12 januari 2012 over de oom van president Saakashvili en dit tevens toevoegt aan zijn verzoekschrift, ziet de Raad niet in hoe dit de vaststellingen in de bestreden beslissing kan wijzigen.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker ten slotte nog aan dat de commissaris-generaal alle rechtstreeks bij zijn beslissing betrokken belangen dient af te wegen; volgens verzoeker mogen de nadelige gevolgen ervan voor de belanghebbende niet onevenredig zijn met de te dienen doelen.

Hij besluit dat de bestreden beslissing niet evenredig is met het nadeel dat hij door de beslissing lijdt.

De Raad wijst er op dat het de commissaris-generaal enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder de zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal, noch valt de beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland er onder.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, kan er niet worden gesteld dat er op

basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoren, dat hij tijdens deze verhoren op 25 juni en 30 juli 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal zich niet geïnformeerd heeft *“over alle relevante elementen van het dossier, laat staan een volledig onderzoek verricht”*, noch dat de commissaris-generaal besluiten trekt *“die niet stroken met de afgelegde verklaringen of het feitenrelaas”*, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er wordt niet aangenomen dat *“feitelijkheden binnen een relaas volledig uit hun context worden gelicht temeer daar in casu onredelijke gevolgen worden gehecht aan deze feitelijkheden en geen gevolg wordt gegeven aan de vrees van verzoeker voor zijn leven ten gevolge van de corruptie van de Georgische administratie”*, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE